

PRISCILLA SHIREROVÁ

A GINA DETWILEROVÁ

NEVIDITEĽNÁ
DIEL DRUHÝ
INVÁZIA

PRISCILLA SHIREROVÁ

A GINA DETWILEROVÁ

NEVIDITEĽNÁ
DIEL DRUHÝ
INVÁZIA

KUMRAN.SK

UKÁŽME SVOJU NÁDEJ

Americký originál
The Unseen Invasion:

©2016 by Priscilla Shirer

Vydavateľ:

Published by B&H Publishing Group
Nashville, Tennessee, U.S.A.

Slovenské vydanie:

©2019 KUMRAN, s. r. o.
Mýtna 62, 064 01 Stará Ľubovňa
www.kumran.sk

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto knihy nesmie byť
reprodukováaná, uložená do
informačných systémov ani inak
rozširovaná (elektronicky alebo
mechanicky) bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa.

Preklad:

Zuzana Vengliková

Jazyková korektúra:

Eva Petrovičová

Zodpovedný redaktor:

Eva Štrbová

Ilustrácie:

Jon Davis

Obálka a grafická úprava:

Štefan Talarovič

Tlač:

Tlačiareň HEIDY, s. r. o.

Prvé vydanie:

ISBN 978-80-89487-94-3 (súbor)
ISBN 978-80-89993-05-5

*Jerryemu juniorovi,
nášmu druhorodenému synovi,
nášmu královskému bojovníkovi*

PROLÓG

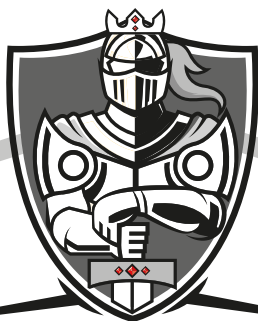
Malá postava v tmavopurpurovom plášti sa pomaly kĺzala tesne nad zemou a hady jej uhýbali z cesty. Tisíciky syčiacich hadov, ktoré pokrývali dlážku veľkej miestnosti. Postava zastala pred trónom – ozrutnou sochou vyrobenou z nazelenkastého železa. Trón mal tvar hrubého stromu zloženého z poprepletaných ľudských tiel, zakrpatených rúk a nôh, ktoré boli ohnuté v tých najčudesnejších uhloch. Za ním stála ohnivá stena. Jej plamene ožarovali zmučené tváre vsadené do trónu, ktoré v tom svetle vyzerali ako živé.

Sedadlo trónu tvorili ďalšie zvíjajúce sa hady, ktorých trblietavé zelené šupiny sa jagali v žiare ohňa. Keď postava v purpurovom plášti zdvihla ruku zahalenú dlhým rukávom, hady vyplazili svoje vidlicovité jazyky. Z rukáva vykĺzla dľaň – číra biela žiara – a osvetlila temnú miestnosť. Hady cúvli a odplazili sa z trónu, pričom svoj nesúhlas dávali najavo zúrivým syčaním.

Postava zdvihla sedadlo trónu a odhalila tajnú priehradku, z ktorej vytiahla malý kovový predmet so štyrmi špirálovitými ramenami. Kľúč. Čudný kľúč vložila do záhybov purpurového plášťa.

Keď sa postava obrátila chrbtom k trónu a rýchlo sa vzdalovala, sykot hadov dosiahol vrchol. Tváre na súsoší skríkli od bolesti.

Zo sedadla trónu sa zdvihol tieň, ktorý sa rozvinul ako obrovský had, a vymrštil sa za votrelcom v purpurovom plášti. Ale už bolo neskoro – postava zmizla.

NAJMENŠIE SEMIENKO

///

ČASŤ PRVÁ

KAPITOLA PRVÁ

VÄZEŇ

Rook vedel, že veci nejdú podľa plánu. Preskakoval z trámu na trám, ťahajúc so sebou svojho spoločníka – väzňa, ktorého práve oslobodil. „Pridaj!“ pošepky zvolal, aj keď vedel, že to nepomôže. Väzeň mal nohy obalené kovom, kĺby nepoužívaním stuhnuté. Ruky mal ešte stále z mäsa a kostí, takže Rook ho mal aspoň za čo pevne chytiť.

„Nemôžem,“ dychčal väzeň. „Musím... si... oddýchnuť...“

Rook zastal, aby mu doprial chvíľku odpočinku. Riskantne balansovali na úzkom nosníku, ktorý visel v prázdnom priestore. Pod nimi sa rozprestierala čierna priepať, nad nimi bludisko kovových trémov, ktoré sa vinuli dohora ako pokrivená kostra a zakrývali väčšinu zachmúreného červeného neba.

Bolo mu nanič z toho, že sa musel vrátiť do Chaosu, temnej pevnosti na okraji Skotosu, ktorá ich nepriateľovi Ponérosovi slúžila ako úkryt. Rook odtiaľto unikol iba nedávno. Zachránila ho skupinka školákov, ktorí mu priniesli odkaz: *Raz oslobodený, navždy slobodný*. Vrátil sa, aby tento odkaz zanesol ďalšiemu

väzňovi. Zároveň priniesol aj kľúč. Bol to ten istý kľúč, ktorý deti vzali nepriateľovi – kľúč od dvier väzenia. Vložil ruku do vrecka a nahmatal dlhý ligotavý predmet so špirálovitou rukoväťou, aby sa uistil, že je stále tam. Nech by sa dialo čokoľvek, nesmie ho stratiť.

„Tadiaľto,“ pokynul svojmu spoločníkovi, aby vykročil za ním po tráme. Topánky, ktoré Rook dostal od Ruwacha, držali na kovovom nosníku ako guma a dávali mu istotu, že sa nepošmykne. Väzňove kovové chodidlá však desivo škripali, až z toho Rookovi vstávali vlasy dupkom. Dobre si pamätal, aké je krivkať na kovových nohách. A aké je byť zachránený – vďaka deťom. A vďaka Ruwachovi, ktorý ich poslal.

Kiežby si to bol Rook vopred lepšie premyslel! Dostať sa do pevnosti bolo ľahké, *príliš* ľahké. Úzky pás svetla vyžarujúci z jeho panciera mu osvetľoval každý krok. Nikto sa ho nepokúsil zastaviť. Po falzátoroch – robotických vojakoch Ponérosovej podľe armády – nebolo ani chýru, ani slychu. Napriek tomu mal Rook pocit, že ho niekto sleduje. Možno enti, tie otravné kovové chrobáky, ktoré sa rady vydávajú za motýle. Je možné, že ho celý čas nenápadne sledovali tými svojimi červenými laserovými očami.

Rook mal mať viac rozumu a nevybrať sa von tou istou cestou, akou sem prišiel. Bol však taký odhodlaný oslobodiť túto dušu a čím skôr sa dostať z toho strašného miesta, že zabudol na opatrnosť. Domnieval sa, že cestu pozná. Teraz sa mu však zdalo, že pevnosť sa hýbe, mení – jeho chodník zmizol a každá úniková cesta, ktorú poznal, bola zablokovaná.

Chaos. Zmätok. *Toto* je Ponérosov bezpečnostný systém.

Trám pod nimi sa zachvel, takže museli zastať. Priestor okolo nich sa zaplnil hlasným dunením ťažkých krokov, ktoré sa ozývali spleťou nosníkov.

„To sú oni,“ pisklavým hlasom povedal väzeň, ktorému bolo do plaču. „Už idú.“

Falzători, pomyslel si Rook. Dostali ho do pasce. Zajmú ho a oboch ich posadia späť do väzenia.

„Ako sa voláš?“ spýtal sa Rook.

„F-f-finn,“ vykoktal väzeň.

„Pozri, Finn, musíme sa dostať na koniec tohto trámu. A potom... niečo vymyslíme.“ Dúfal, že jeho hlas neznel tak zúfalo, ako sa cítil. Myšacími krôčikmi postupoval vpred po úzkom nosníku, pričom jednu ruku držal na Finnovom ramene, aby nestratil rovnováhu a nezrútil sa do priepasti pod nimi.

Po chvíli, ktorá mu pripadala ako večnosť, sa dostal na koniec nosníka a uchopil zvislý trám, ktorý trčal z prázdneho priestoru pod nimi. Aj Finn sa ho chytil. Celá konštrukcia sa chvela a triasla od rachotu približujúcich sa falzátorov. V čiernočiernej temnote okolo nich sa objavili načerveno žiariace oči.

„Kadiaľ teraz?“ zašepkal Finn.

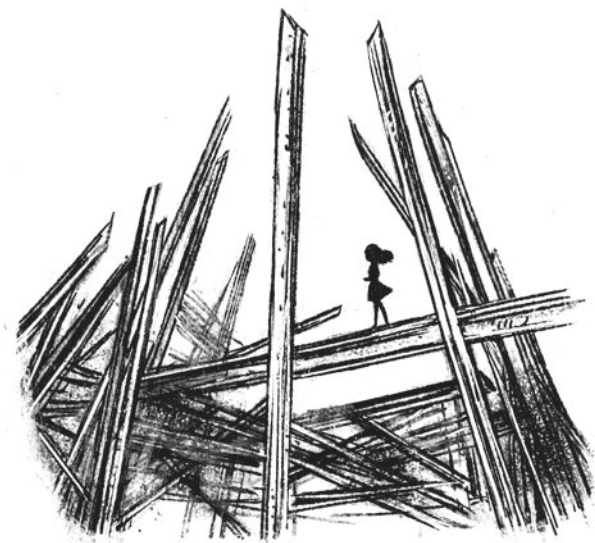
Rook sa pozrel nahor. Nevidel skoro nič okrem hranatých fliačikov červenej oblohy, ktorá presvitala pomedzi spletitú sieť trámov nad nimi.

„Sem hore!“

Zdalo sa, akoby ten hlas prichádzal z neba. Mladý hlas. *Dievčenský* hlas.

Rook napínal zrak, aby videl, kto to povedal. Zo štrbín medzi nosníkmi nad ich hlavami sa začali sypať hviezdy.

Neboli to hviezdy, ale... *iskierky*... tie drobné ligotavé guľôčky svetla, ktoré žili v Jaskyni. *Ruwach prišiel!* Hlas však nebol Ruwachov... Jednoznačne patril mladému dievčatu.

„Tak už idete?“ pokarhal ho dievčenský hlas. Vo svetle iskierok uvidel siluetu postavy stojacej na tráme nad ním.

„Tadiaľto! Tak už lezte!“

Ako sa, prepanájána, tá osoba – to dievča – dostala tam hore?! Možno je to iba ilúzia. Ponéros je vo vytváraní ilúzií majster. Triky, to je jeho parketa. Má však Rook inú možnosť než hlas poslúchnuť?

Obrátil sa k Finnovi, ktorý naňho civel s napoly ľudskou tvárou a vydesenými očami. „Videl si to?“ ukázal prstom dohora.

Obrovský falzátor skočil na nosník, ktorý práve prekročili. Zatínal päsťe, pripravený kedykoľvek udrieť. Len čo sa vrhol na nich, Rook vytasil meč a zahnal sa ním, pričom falzátorovi odsekol celú plechovú ruku. Falzátor zrukol a červené oči sa mu zúrivo točili. Zatackal sa dozadu a spadol z trámu do čierneho prázdna. Zanedlho však jeho miesto zaujal iný. A ďalší.

„Skvelé,“ zašomral Rook sám pre seba.

„Idete, alebo čo?“ ozvalo sa zhora.

„Ako sa tam máme...?“

„Použi opasok!“

Opasok!

Vtom to Rookovi došlo. Keď sa naňho vyrútil druhý falzátor, rozopol si opasok – obyčajný biely široký opasok bez viditeľnej pracky. Jeden koniec vyhodil nahor. Opasok sa natiahol, takže bol niekoľkokrát dlhší ako zvyčajne, a pevne sa omotal okolo jedného trámu. Natiahnutím sa stenčil a rozozvučal sa ako napnutá gitarová struna. „Pevne sa ma drž!“ prikázal Rook a vyskočil. Topánky vymrštili do vzduchu spolu s ním aj väzňa práve vo chvíli, keď sa pod nimi zhŕklo viacero falzátorov. Rook prehodil jednu nohu ponad trám, o ktorý mal prichytený opasok, a vytiahol seba aj Finna hore.

„To bola malina,“ povedal zadychčane a povzbudivo sa na Finna usmial. Finn, s tvárou spolovice pokrytou plechom, sa pokúsil úsmev opätovať.

„Ste príliš pomalí!“ povedalo dievča, ktoré sa medzitým vyšplhalo na ešte vyšší trám.

Pomaly začínalo liezť Rookovi na nervy.

Keď sa pozrel dolu, videl falzátorov, ktorí sa za nimi šplhali po oceľových nosníkoch. *Na také veľké kusiská železa*, pomyslel si, *im to ide celkom svižne*. Odmotal opasok, jeden koniec prehodil cez ďalší trám a znovu vyskočil, pričom pevne držal Finna.

Rook teraz videl dievča už o niečo jasnejšie. Vydriapalo sa až na vrchol pevnosti, kde holé trámy trčali k zvířenej červenofialovej oblohe. Ohnivočervené vlasy mu v prudkom vetre viali okolo tváre. Jednou rukou sa pridržovalo a rozhliadalo sa okolo seba.

„No tak už podťe!“

Finn sa držal Rooka ako kliešť. On znovu vyskočil a jeho opasok ich vytiahol nahor. Pod nimi sa zhlukovali falzátori, ktorí stúpali nahor a svojimi červenými očami prebodávali temnotu. Kam sa to dievča chce dostať? Zdalo sa mu, že ho vedie do pasce.

Keď sa Rook a jeho spola ľudský náklad konečne dostali na vrchol, dievčatko s červenými vlasmi ich privítalo hlbokým povzdychom.

„Ale vám to trvalo,“ poznamenalo.

„Tak skús so sebou ťahať sto kíľ železa – bez urážky.“ Rook sa Finnovi ospravedlnil letným pohľadom a potom sa otočil späť k dievčaťu. Opasok odmotal od trámu, pripevnil si ho späť k pásu a presvedčil sa, že aj meč má na mieste. Všimol si, že dievča nemá meč, iba opasok, pancier a obuv – podobne ako tamtie deti. Tie, čo ho zachránili. Toto dievčatko však nebolo s nimi, keď poňho prišli. Znovu mu napadlo, či nejde o pascu – či dievča nepracuje pre samotného Ponérosa.

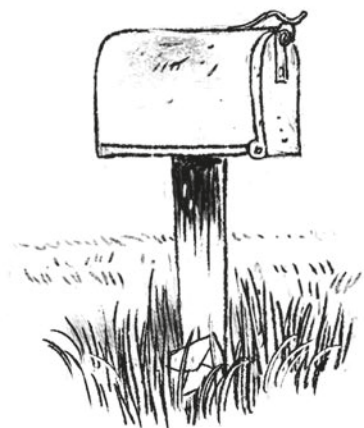
„Kto vlastne si? Poslal ťa Ruwach? Ako sa odtiaľto dostaneme?“

„Skočíme. To je jasné!“

„Čo?“ Rook zažmurkal a dúfal, že zle rozumel. Trám, na ktorom stáli, sa zachvel pod váhou falzátorov, ktorí sa k nim šplhali.

„Teraz!“ s neskrývanou radosťou zvolalo dievča. „Podme!“

Skôr než stihol zareagovať, dievča ho chytilo za ruku a skočilo priamo do rozbúrenej oblohy, kam za sebou vtiahlo aj Rooka a Finna.

KAPITOLA DRUHÁ

DAŽĎ

Evan sedel v školskom autobuse a pozoroval dažďové kvapky stekajúce po okne. Páčilo sa mu, ako uháňajú rovno dolu a potom sa zrazu stočia k sebe a vytvoria väčšiu kvapku, ktorá sa valí po skle ešte rýchlejšie. Zamyslel sa nad tým, prečo to robia – splynú a potom padajú. Zaujímavé. Je to tým, že dažďové kvapky jednoducho chcú byť spolu? Je to potom väčšia zábava?

Autobus sa plnil deťmi, ktoré sa smiali a žartovali. Mali za sebou dlhé vyučovanie. Starší žiaci zamierili rovno dozadu, menšie deti zostali vpredu. Evan sedel v strede autobusu. Oči upieral na sklo a sledoval kvapôčky vody. Bolo to lepšie ako

pozeráť na tváre ostatných detí, ktoré si ho iba premerali a potom pokračovali ďalej.

Už mesiac bol štvrtákom v novej škole a ešte sa mu nepodarilo nájsť si skutočného kamaráta. Decká v základnej škole v Cedar Creeku mali vlastné skupinky. A nehľadali nových členov. Decká tu boli iné ako v meste, kde predtým chodieval do školy. Väčšina jeho starých kamarátov vyrástla v meste, takže sa poznali odnepamäti. Noví žiaci do ich školy prichádzali iba zriedkakedy.

Daj tomu čas, radil mu otec. Evan uvažoval nad tým, ako dlho ten „čas“ bude trvať.

Začul chichot, a tak sa pozrel na opačný rad sedadiel. Dve dievčatá sa naňho letmo pozreli, uškrňali sa a čosi si šepkali. Zrejme sa smiali z jeho vlasov. Mamka mu na ne dala niečo, aby ich prinútila poslušne ležať, pretože v ten deň sa mali v škole fotografovať. Školské fotenie. Najhorší deň školského roka. Musel si obliecť košeľu s golierikom, ktorý ho škriabal na krku, a mamke musel sľúbiť, že sa nezašpiní. Našťastie to už má za sebou.

Začal rátať na prstoch – do začiatku leta ostáva ešte osem mesiacov. Celá večnosť.

Vedľa neho si sadol akýsi chlapček, pravdepodobne druhák. Tieklo mu z nosa. Ako väčšine druhákov. Nos si utrel rukou, ktorú si vzápätí vytrel do sedadla. Evan odvrátil pohľad. Odporné. Chlapec začal chrptom búchať o operadlo sedadla, akoby sa nemohol dočkať, kedy sa autobus pohne. Otravné. Malé deti nikdy nedokážu sedieť pokojne.

„Ako sa voláš?“ spýtal sa ho chlapček.

„Evan.“ Evan sa ho zámerne nespýtal na meno, aby pochopil, že ho to vonkoncom nezaujíma. Zúfalo túžil po priateľoch, ale

nechcel sa kamarátiť s usopleným druhákom, ktorý poskakuje na sedadle školského autobusu.

„Ja som Charlie,“ povedal chlapec. „Kde bývaš?“

„Neďaleko,“ odpovedal Evan. Možno mu konečne dôjde, že nemá chuť sa s ním rozprávať.

Autobus sa konečne dal s trhnutím do pohybu a Charlie prestal nadsakovať. Zaujalo ho čosi iné. Evan sa zaboril do sedadla. Cesta k nim domov trvala dvadsať minút. Možno bude mať konečne chvíľku pokoja pre seba.

Z vaku vytiahol mobil a zapol ho. Dnes mal mobil on. Delil sa oň so svojím starším bratom Xavierom, ale mal dojem, že Xavier ho dostáva oveľa častejšie ako on.

Otvoril svoju obľúbenú hru *Hľadanie kráľovstva*. Miloval ju. Bol v nej dokonca lepší ako jeho brat, aj keď sa momentálne zasekol v šiestom leveli. Hráč musel z kociek rôznych tvarov a veľkostí postaviť zámok prv, než ho napadnú snežníci, armáda bytostí z ľadu a snehu, ktorí prídu a zámok zničia, ak nie je dokončený v časovom limite. V každom leveli bol zámok, ktorý treba postaviť, o niečo zložitejší. Na to, aby ste získali kocky na jeho stavbu, musíte prejsť sériou náročných úloh, ako napríklad poraziť kmeň trolov alebo rozlúštiť kód na tajomnom zvitku. Evan mal také veci rád. Používať mobil v škole mal síce zakázané, ale na cestu autobusom to podľa neho neplatilo.

Sústredene hral niekoľko minút, ale stále sa mu nedarilo zámok dokončiť pred príchodom snežníkov, ktorí mu zakaždým stavbu zničili. Vzdychoval si a stlačil tlačidlo „skúsiť znovu“. Aspoň dostal ešte jednu šancu. Vedel, že raz určite vyhrá. Dostane sa do ďalšieho levelu, kde naňho budú čakať úplne nové úlohy.